

CHILANG

oktoober 1998, nr. 4

Lõhuti klaver

8. oktoobril, pärast soomlastele korraldatud kontserti toimunud peol, lõhkus keegi, keda senini teada ei ole, ära Treffneri kooli tübklaveri, mille pool aastat kestnud remont läks maksma 10 000 krooni.

Klaveri kaas visati aknast välja, hea et keegi surma ei saanud, klahvid on ära lõhutud, ühesõnaga klaverit enam ei ole, kuid tulemas on kooli aastapäev. Koolil puudub raha klaveri korda tegemiseks.

Õppealajuhataja Aime Punga sõnul nüüdsest enam Treffneris pidusid ei tule. Kui klaveri lõhkujat ei leita, siis jäävad süüdi diskor ja peokorraldajad.

Peol ei viibinud ainult HTG rahvas ja soome külalised, vaid ka mujalt inimesi.

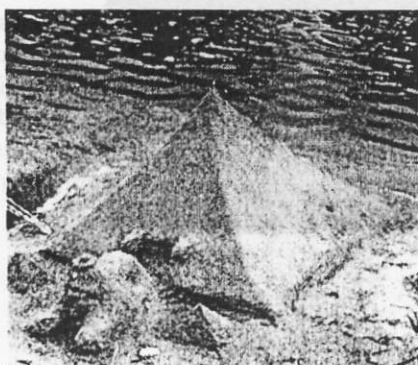
Oleks kõigile kasulikum, kui lõhkuja üles tunnistaks ja pealtnägijad midagi ei varjaks.

Kas kellelgi on midagi Treffneri vastu?

Kolmapäeval (7. oktoober) võis näha Ülejõe pargis natuke viltu lükatud Treffneri kuju. Päril pikali lükkamiseks ei jätkunud vandaalidel jõudu. Täna on kuju juba püsti.

Sügispiknik

Selle aasta piknikul korraldati liivakujude võistlus. Esindatud oli mitmeid huvitavaid varjante uuest majast, kuid parimaks tunnistati 10a klassi püramiid koos haigutava sfinksiga.



Lk. 3

Odami jovaii

Miks selline pealkiri? Miks mitte? Võib-olla selleks, et paeluda tähelepanu. See ei tähenda seda, et järgnev oleks jama. Ei. Muidugi on lugejast, mõnele meeldib, mõnele mitte. Artikkel on kirjutatud tänapäeva inimestest, kuid veidi teistsugustest inimestest. Neid kutsutakse mitut moodi: *jeti, almas, odami jovaii, almasi, yeren, sasquatch, bigfoot, metsinimene* ja muidugi ka **LUMEINIMENE**.

Lk. 5

Tutvumine Treffneri moodi

Meie koolimajas suures,
ei saa öelda, et just uues,
toimus extra pidu meile,
peatseile rebasteile...
Olgugi, et algul pingil,
tõmmati mind tantsuringi.
Peagi käed mul teise puusal,
astusime sammul tuusal.
Veidi õrnematest mõni
karjus: "Oi-oi, küll on kõdi!"

Lk. 9

Olev Tõeleid: "Olen jäik nagu krokodill..."

Mida te sööte?

Söögist ma suurt ei hooli, gurmaan ma ei ole. Lepiksin sellega, kui saaks siit pistikust kõhu täis (mõeldud on arvutiklassi seinakontakti). Söön peaaegu kõike peale angerjate, silmude, krabide, vähkide jms.

Lk. 6

LAURI

Kas see, et sa nüüd abiturient oled tähendab sulle midagi muud kui lihtsalt ülemaste?

Jah, ma olen hakanud natuke õppima. Mitte palju muidugi, aga normaalselt.

Lk. 7

September Treffoonias

Õppeaasta algusest on möödas juba terve kuu, võib hakata avaldama arvamust koolis seni juhtunu kohta.

Hurraa linnaisadele - võttis aega, mis võttis, aga lõpuks on vähemalt meie armsa koolimaja suhtes otsus langetatud - jääme vanasse majja! Eks näis kaua läheb sõnadest tegudeni jõudmiseks. Üldse tundub elu Treffneris paremuse poole kiskuvat, isegi Ühispank on sellele oma panuse teinud - kahesajatuhandene koopiamašin - see juba on midagi! Selle eest muidugi suured tänud meie kallitele eelmisel aastal lõpetanutele, kes hästi õppides kõrgkoolidesse sisse said.

Ilma halvata head ei oleks - meil leiduvad siin süiski ka mõned probleemid. Suurimaks võiks pidada söömist. On küll võimalus viienda vahetunni ajal algkooli sööklas endale koht võidelda, aga mis mõtet on vaeva näha ja raha maksta, kui on kuus tundi, parem kannatada veel 45 minutit ja süüa kodus - pole kiiret ega midagi. Söömine söömiseks, aga teiseks tahaks tähelepanu juhtida koolist puudumistele ja nendest tulenevatele karistustele. !

Austatud pedagoogid - me oleme kõik iseseisvalt mõtlevad inimesed ja vastutame oma tegude eest. Poleks vaja karistusi määrata, igaüks peaks ju ise teadma, millest tegelikult ilma jääb, kui kohale ei ilmu. Teisest küljest paneks ka õpilastele südamele - kui siia kooli olete tulnud, siis võiksite ikka tundides ka käia ja mõelda selle vaese õpetaja peale, kes peab poolele klassile tundi andma ja pärast teisele poolele kahtesid panema. Samamoodi nagu tunde, võiks oma kohalviibimisega austada ka tundide ajast toimuvaid üritusi, mille nimel teie kaasõpilased kõvasti vaeva on näinud. Siia alla kuuluvad näiteks piknik ja kõikvõimalikud aktused. Veel võib oluliseks pidada õpilasomavalitsuse suurenemist rebaste näol. Loodame, et kümnendikud puhuvad õpilaskogule elu sisse ja aitavad vanu olijaid uute ideedega.

Me kõik ootame pikisilmi vaheaega, et korralikult välja magada ja samas ka referaate kirjutada. Seni aga tundke elust rõõmu, nautige sügist, närige porgandeid ja NAERATAGE!

Õpetajate päev



Kallid õpetajad, ärge olge nii sorgus

2. oktoober polnud päris tavaline päev... Vahetundides võis näha erinevaid õpilasi erinevate (lille)kimpudega ringi sebimas. Need olid kuuldavasti õpetajatele. Õpetajad olid klasside vahel ära jagatud (et keegi ilma ei jääks). Ülemise korruse koridori oli Id meisterdanud vaimuka stendi MEIE KOOL, mis õpetajates, eriti aga Uves, suurt elevust tekitas. Luuletused stendilt kanti ka aktusel ette. Aktus ise oli meeldivalt lühike. Ilmselt nautisid seda kõik. Id seisis igal juhul oma ülesannete kõrgusel. Kui õpilased koolist juba lahkunud olid, käis õpetajatel õpetajatetoas veel pidu ja pillerkaar....

Elina Õunsaar

Sügispiknik anno 1998

Kui 16. septembri hommikul silmaluugid vaevaliselt avanesid, sähvas läbi pea küsimus – milline ilm on väljas? Paugupealt oli uni läinud ja aknal kardinad eest ära tõmmatud. Nähes, et ilm oli ilus, hõiskas süda rinnus, sest see tähendas vaid üht: käes on piknikupäev!

Ja nii koguneski osa kooliperest peale tunde kooliõuele. Kõik klassid olid loonud endale eritunnused – kas siis pannud külge linnid, võtnud kaasa õhupallid või vihmavarjud, maalinud ära oma näo või veel midagi muud. Koos asuti rongkäigus teele Emajõe *beach*’ile, kõige ees sildikandja ja trummilööja. Arvatavasti kirusid sel ajal kesklinnas liigelnud autojuhid marssiva seltskonna põrgu põhja selle eest, et neil oli tulnud mõte valida just nende juhtide marsruudiga ristuv tee. Aga parata polnud enam midagi ja nii jälgisid õige mitmetes autodes inimesed tülpinud nägudega, kuidas meie koolipere õige pikkamisi möödus.

Piknikupaigale jõudes otsis iga klass endale sobiva koha, kus oma toidukraam laiali laotati ja ära söödi. Eriti kaua niimoodi lamaskleda ei saanudki, sest peatselt tuli kõigil klassidel hakata ehitama (õigemini projekteerima) uut HTG hoonet, kuigi esialgu veel liivast. Kiiremad hankisid endale labidad ja rehad, teised ajasid läbi looduslike vahenditega nagu käed, jalad ja puuroikad. Iga klass oli teemast isemoodi aru saanud, seetõttu võis näha kerkimas nii väikeseid püramiide ja kindlusi kui ka miniatuurset nurgakivi ning isegi hauaplaati. Neist paljudest hoonetevariantidest tunnistati parimaks 10a klassi püramiidid koos haigutava sfinksiga.



Kõievedu on piknikul juba traditsiooniks kujunenud



Kogunemine kooliõues

Seejärel tulid jõunumbrid: kõietõmbamises selgitati tugevaimat klassi. Mitmete katsete järel selgus, et lisaks ilumeelele on 10a klassil ka jõudu, sest nemad tulid selle võistluse võitjaks ja seda vaatamata abiturientide ja õpetajate kõvale vastupanule. Viimased said ka vahest suurima üllatuse osaliseks, avastades, et ühe lõpuklassi salakavala riuka tagajärjel on kogu kõis neile pihku jäänud ning nad ise kuidagi istukile langenud. Lõpus aga ei saanud enam üldse aru, kas õpetajate poolel sikutab kõit rohkem pedagooge või õpilasi. Viimased olid oma juhendajatele appi rutanud, sest varsti tulevad ju esimesed arvestused ning siis on oma abi kasulik meelde tuletada.

Kui auhinnad jagatud ja veel viimasedki vähesed toiduvarud söödud said, hakkas rahvas tasapisi, ent kindlalt, kodu poole astuma. Need, kes sel aastal võidurõõmu maitsta ei saanud, lubasid selle tuleval aastal kuhjaga tasa teha. Kõik olid rõõmsad, et vaatamata Ilmataadi püüetele koosolijaid märjaks kasta, pääseti õnneks kuivana. Erilise elamuse said vahest rebased, kes olid piknikul esimest korda. Meie igatahes arvame, et see oli üks väga tore üritus, mida kohe tasub igal sugisel oodata.

Monika Arst & Siim Sikkut

Kirjandus on subjektiivne

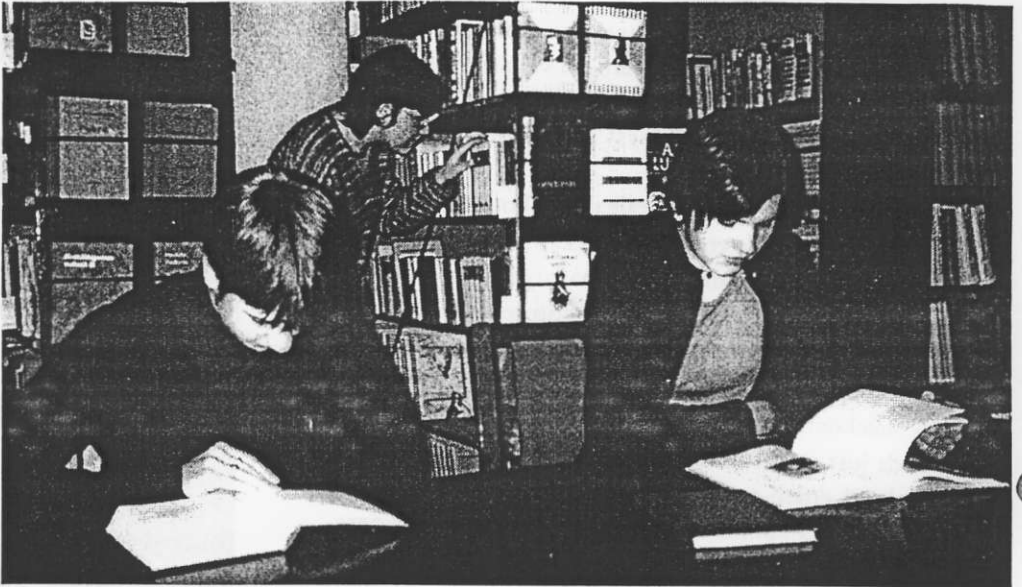
Oh-jah! Kohustuslik kirjandus on teema, mida kuulates enamus meist end ebameeldivalt tunneb. Mõnele mõjub see sõnakõlks lausa külmavärinaid peale ajavalt, teised hakkavad tõmblema ja kolmandad karjuvad kõripõhjast tuleva kileda häälega: "Issand!". On ka neid, kes sellesse külma rahuga suhtuvad. Kahjuks on neid haledalt vähe, vähemalt nii tundub esmapilgul.

Alguses, kui ma kavatsesin sellise teemaga, nagu seda on kohustuslik kirjandus, tegelema hakata, tundus mulle, et nüüd tahaks midagi krõbedat, midagi hävitavat, midagi põhjanevat kirjutada. Pole ju mõtet valetada, kuulun

ka mina nende hulka, kes taevaisa appi kutsudes püüavad loobuda lugemast Anton Hansen Tammsaare surematuid teoseid. Siia maani pole kõrgem võim mind veel aidanud.

Esimene hinnang kohustuslikule kirjandusele on tihti negatiivne. Aga siis kui inimeselt juba teist korda küsida: "Kas kohustuslik kirjandus on vajalik?" vastab ta märksa leebemalt: "Tegelt ikka on küll ä." Tõesti, nii see on, sest ega ilma ka hästi läbi ei saa. Kohustuslik kirjandus aitab ühtlustada inimeste taset sel laial kirjandusmaastikul. Suureks abiks on ta neile, kes muidu üldse ei loeks. Kohustuslik kirjandus aitab leida teed väärtkirjanduse ja sopakate vahel (samas kui "Maa õnnistus" on väärtkirjandus, siis öelge palun, milline on sopakas?).

Kui kõik on lugenud sama raamatut, siis saab tunnis omavahel arutada ja võrrelda antud raamatut teiste kirjanike omadega.



See kohustuslik kirjandus on ikka aegavõttev üritus

Suur osa kirjanduse tunnist jääks muidu täitmata.

Raske on midagi kohustusliku kirjanduse vastu öelda, kuna meie koolis on elu selle koha pealt isegi kergeks tehtud. Midagi ei juhtu, kui mõni raamat jääb lugemata (te võite praegu öelda, et räägi enda eest). Nii ei olegi mul õpetajate kohta midagi halba öelda, kuigi tahaks.

Samas ei saa unustada igivana tõde, et õpilasel on muudki teha kui raamatuid lugeda. Ega elu HTG kaitsvate seinte vahel pole meelakkumine. Ja ega kohustuslik kirjandus pole ainuke osa kirjanduse tunnist. See on ikka rohkem illustreeriv materjal, mis annab parema ülevaate õpitavatest kirjanikest. Kirjanduse tunni nimi võiks vabalt olla ka kirjanduse ajalugu. Jäädes oma algidee juurde: kirjandus on subjektiivne.

Matti Laarmaa

Milleks meile õpilasomavalitsus (ÕOV)?

"ÕOV on õpilaste poolt valitud ja neid esindav organ, mis käib koos iga kahe nädala tagant," seisab seni veel kinnitamata ÕOV põhikirjas. Seoses septembrikuu tiheda ürituste kavaga on ÕOV olnud sunnitud käima koos vähemalt kord nädalas. Kuni 28. septembrini koosnes õppurite esindusorganisatsioon vaid *prima* ja *secunda* klasside esindajatest, rebastest valitsusliikmed osalesid koosolekul esmakordselt 29. Septembril, kui valiti juhatus, mis vahetas välja peaaegu kuu aega võimul olnud ajutise juhatuse. ÕOV on seadnud enda esimeseks ülesandeks käesoleval aastal saada direktori kinnitus ÕOV põhikirjale. Ka osaleb ÕOV narkoprojekti, mis toimub kahes osas (sügisel ja kevadel) ning on organiseeritud koos MHG ja MRG-ga. HTG-l on oma esindus ka linna õpilasomavalitsuste koosolekul. Sel õppeaastal loodetakse koostada ka Tartu kolme kooli liidu põhikiri. Kuigi sümboliliselt eksisteerib liit juba kevadest (meenutage kolme kooli pidu Triple Jump), on see paberil veel vormistamata. Ka loodab HTG ühineda loomisel oleva vabariikliku õpilasomavalitsuste Liiduga. ÕOV-le heideti ette vähest pidude korraldamist. Käesoleval aastal püütakse asja parandada. Vastutust rebaste tutvumisõhtu korraldamise eest ÕOV enda peale ei võta ja palub kõik kiitused ja etteheited anda 11c klassile. Kindlasti ootavad ees päris mitmed peod, kus ÕOV oma oskusi tõestada saab.

Evelin Tiitsaar

Odami jovaii

Miks selline pealkiri? Miks mitte? Võib-olla selleks, et paeluda tähelepanu. See ei tähenda seda, et järgnev oleks jama. Ei. Muidugi on lugejast, mõnele meeldib, mõnele mitte. Artikkel on kirjutatud tänapäeva inimestest, kuid veidi teistsugustest inimestest. Neid kutsutakse mitut moodi: *jeti, almas, odami jovaii, almasi, yeren, sasquatch, bigfoot, metsinimene* ja muidugi ka **LUMEINIMENE**.

Nimede rohkus on tingitud olevuste laiast levikualast. Neid võib leida Aasiast, Aafrikast ja Ameerikast. Kummaline on see, et lumeinimesse suhtutakse kui ufodesse, paljud on näinud, paljud pole. Enamasti esineb tõsiasi, et need, kes pole näinud ja ei usu, pole kunagi oma jalga kõrgmäestikesse tõstnud. Enamik andmeid pärineb alpinistidelt, kohalikelt elanikelt ja spetsiaalsetelt uurimisrühmadelt. Arvatakse, et jetid elavad kõrgmäestikes ja inimtühjades paikades. Nad on umbes 2,5 meetrit pikad, kaetud tiheda karvastikuga ja näevad välja *homo neandertalicuse* ehk neandertaallase järglastena. On leitud palju jälgi, mis ei sobi kokku *homo sapiensi* jälgedega, sest on laiemad ja pikemad.

Skeptikud on alati kõikide uute avastuste vastu. Loomulik, et sellist tsivilisatsiooni ei saa eksisteerida, kuid üksikuid isendeid võib kindlasti olla. Alljärgnevalt pakun paar jutustust kohtumisest lumeinimesega.

Sündmus leidis aset 1941. aasta karmil sõjatalvel Dagestanis. Laskurpataljoni tuldi arsti järele: kohalikud maakaitsevälased olid lumest leidnud karvase vaikiva mehe. Arstil paluti kindlaks teha, kas piütu karvkate on ehtne. Arst viidi külma küüni, kus kummalist olendit hoiti. "Inimene, keda nägin, kangastub praegugi selgelt mu silmade ees. Meessoost, alasti, paljasjalgne. Kehavormid nagu inimeselgi, ainult rinda, selga ja õlgu katsid kohevad tumepruunid karvad. Käelabad olid rohmakad, pealpool harvade karvadega, pihupesad ja jalatallad karvutud. Pikad juuksed langesid õlgadele, varjates osaliselt lauba, katsudes tundusid need väga karmid. Habet ja vuntse ei olnud, nägu katsid õrnad karvaudemed. Ta seisis nagu vägilane, võimas rind kummis. Sõrmed olid paksud ja tugevad. Nägu oli ebatavaliselt tumedat värvi. Väga tihedate kulmude all sügavates koobastes silmad. Kuid pilk oli tühi, mittemidagiütlev, täiesti loomalik. Puudusid inimlikud reaktsioonid. Ainult tasased mõmised häälitsused."

Pärast läbivaatust naases V. Karapetjan väeossa ja ei kuulnud hiljem enam kunagi tollest "metsinimesest".

Ilmselt tunnistati see end varjavaks vaenlaseks. Katsed leida tema matmispaika pole pälvinud kohalike võimude toetust. 1982. aasta 10. Juuni hommikul vaatles jääger Paul Freeman ühes Sinimägede kanjonis Mill Creeki kaitsealal Umatilla riigimetsas Oregoni ja Washingtoni osariigi piiril põtru. Ettevaatlikult lähenes jääger puudeta mäenõlvakul söövale põdrakarjale ja hakkas lugema. Hetkel kui ta jõudis omaette pomiseda "kaheksateist", põdrad võpatasid, midagi hirmutas neid. Minut hiljem kadusid loomad puude varju. Freeman ronis nõlvakust üles ja jõudis vanale, üle kuru looklevale metsaveoteele. Kohe esimese käänaku taga märkas ta, kuidas umbes neljakümne meetri kaugusel temast hüppas kolmemeetrisele järsakuveerelt alla hiigelsuur karvane kahejalgne olend ja tõkestas tee. Freeman kangustus ja püüdes end iga hinna eest rahulikuks sundida, jälgis pingsalt ohtliku välimusega tundmatut. Võõras, kes samuti üksisilmi Freemani vahtis, oli pealaest jalatallani pruunikasruugete karvadega kaetud ning meenutas eelajaloolist inimest. Ta seisis nõtkus põlvi, veidi ettepoole vimmas nagu maadleja enne vastasest kinnihaaramist. Tema pilk väljendas samasugust ähvardust, nagu Freeman oli korduvalt näinud ootamatult inimesega kokku juhtunud karude, puumade ja põtrade silmis.

Jääger hakkas tasakesi taanduma. Ta kuulis olendi rasket hingamist, nägi lihaseid pinguldumas tema õlgadel, kõhul ja jalgadel. Lai nina tundus pärani sõõrmete tõttu veelgi lamedamana. Nägu oli justkui tumepruuniks päevitunud, silmad näisid olevat mustad. Juuksed rippusid kulmudeni ja laupa polnud näha. Kukul ahenes koonusekujuliselt. Pikkust arvestas Freeman kaks ja pool meetrit.

Taandudes komistas jääger teel lebava kivi otsa ja pidi äärepealt kukkuma. Sel hetkel märkas ta, kuidas karvad olendi õlgadel ja pealael hetkeks turri tõusid. Kui Freeman oli taganenud viieteistkümmene meetri ringis, pöördus olend järsult ümber ning eemaldus kiirel, kuid nõtkel ja sujuval sammul vahetevahel üle öla tagasi vaadates.

Tund hiljem said ka teised näha Freemani sõnu kinnitavaid jälgi. Need tõendasid, et tegu oli olnud ebatavalise olendiga. Tolle jäljed olid 37 sentimeetrit pikad ja 17 laiad ning samm keskmiselt 120 sentimeetrine. Jälgede sügavuse järgi arvestades kaalus olend vähemalt 350 kilogrammi. Jälgi avastati kilomeetri pikkuselt lõigult, seejärel need kadusid kivisel pinnasel.

Markus Untera



Olev Tõeleid: "Olen jäik nagu krokodill..."

Rääkige oma lapsepõlvest.

Sündisin Tallinnas, esimese eluaasta elasin seal ning seejärel Väanas.

Kus õppisite?

Esimesed seitse klassi lõpetasin Väana koolis. See oli minu kodust umbes 3,5 km kaugusel, iga päev tuli 6 km maha vantsida.

Kuidas te Tartusse tulite?

Tartusse tulin Tallinnast, kus õppisin Polütehnilises Instituudis, seejärel Tartu Ülikoolis teoreetilist füüsikat. Kui päris täpne olla, siis olen astronoom, süsteemiuurija.

Millest huvi arvutite vastu?

Olen pidevalt arvutitega kokku puutunud, õpetanud sellealaseid asju.

Kuidas te meie kooli sattusite? Ja miks just õpetaja amet?

Mulle soovitati süia tulla, vanas koolis mu leping lõppes.

Olete te rahul HTG õpilastega?

Ma ei tea, ma ei saa päris hästi veel kümnendate klassidega hakkama, kipuvad ülekäte minema. 11. ja 12. klassidega saab juba tööd teha, nad on enam-vähem täiskasvanute moodi. Aga üldiselt õpilased tahavad õppida. See on ikka õpetaja kõige suurem rõõm, kui õpilased tahavad õppida.

Kas on ka midagi, mis väga ärritab?

Närvi ajab, kui õpilased on väga rahutud, aga kergesti ma vihaseks ei saa. See pole enam õige õpetaja, kes õpilaste peale vihastab. Kui vahel väga väsinud olen, saab kõvemat häält ka tehtud.

Kuidas sisustate oma vaba aega?

Seda aega on mul õige vähe. Loen raamatuid ja kogun marke. Kaua aega juhtisin n.ö. Tartu margielu.

On teil unistusi?

Milline inimene ei unista? Mina unistan vabast ajast. Siis teeksin oma kursused korda, valmistaksin õpilastele materjalid ette, teeksin programmi, mille abil saaks korrata. Aga kõik see võtab hirmus palju aega...

Võrrelge end mõne loomaga.

Võrdleksin end krokodilli ja kassiga. Olen alati olnud nagu kass, kes kõnnib omapead. Teisest küljest olen jäik nagu krokodill. Tema võib teatavasti pöörata end ainult kogu kehaga.

Mis on teie arust elu mõte?

Võiks öelda, et ma olen selle ära kaotanud, sest kunagistes kommunistlikes ideaalides tuli sügavalt pettuda.

Kas olete teinud midagi kangelaslikku?

Raske öelda, mida kangelaslikkuseks pidada. Kunagi imestati selle üle, kui ma KGB-ga raksus olin. Isiklik nuhk oli pidevalt kannul. Nooruses olin vihane mees, mind peeti Eesti kirjanduse tulevikuks. Tööde avaldamine keelati ära, need liikusid ainult käsikirjas ringi. Võimudele see ei meeldinud. Ähvardati Siberisse ja vanglasse saata. Mina aga ei uskunud



seda, olin küllaltki punaste vaadetega. Mis nad mulle ikka teha oleks saanud? Käratasin isegi tollaegse parteisekretäri peale. Aga siis kadusin parteist kiiresti ära. Olin ju ainult liikmekandidaat.

Elu põnevaim sündmus?

Surmasuus olen ma mitu korda olnud. Ükskord pääsesin võib-olla ainult tänu jonnile. Arstid olid mu juba maha kandnud, kuid mulle ei mahtunud hinge, et keegi kirjutab mulle ette, mida tegema pean ja siis löigi see kassi iseloom välja. Ükskord oleksin peaaegu rongi alla jäänud: kaotasin teadvuse ja kukkusin rööbastele just siis, kui rong tuli... Selliseid juhtumeid on elus päris palju.

Kas tänapäeva noorus on hukas?

Seda on arvatud juba 6000 aastat. Eks kombes muutuvad ja seetõttu vanemale põlvkonnale näib nõnda. Arvan, et noorus päris hukas veel ei ole. Hea on see, et noored ei teeskle, nad on siirad.

Mida te sööte?

Söögist ma suurt ei hooli, gurmaan ma ei ole. Lepiksin sellega, kui saaks siit pistikust kõhu täis (mõeldud on arvutiklassi seinakontakti). Söön peaaegu kõike peale angerjate, silmude, krabide, vähkide jms.

Kas olete ebausklik?

Musta kassi ja muud sellist ma ei usu. Aga unenäguisid küll, nendes on mõte sees. Neid peab oskama tõlgendada. Unenägu seletajaid ei saa alati uskuda...



Lauri

Mis on su juuste õige värv? Mitu korda sa neid värvinud oled?

Ma täpselt ei mäleta enam. Helepruun vist. Ühe korra siniseks, kunagi roheliseks.

Mida sa arvad tätoveeringutest?

Teiste juures ei häiri, aga endale ka teha ei laseks.

Kuidas sa endale riideid valid?

See, mis hommikul pähe tuleb, selle panen. Värvidest meeldivad pehmemad toonid: kollane, punakas ja kindlasti must.

Kelle arvel meeldib sulle nalja visata?

Mulle ei meeldi tegelikult ise nalja teha, mulle meeldib teiste nalju kuulata ja neile kaasa naerda. Ma olen rahumeelne inimene.

On sul kohustuslik kirjandus läbi loetud?

Ei, ausalt öeldes kõik pole. Täna on "Triumfikaar", ma ei jõudnud lugeda.

Kas sa teatris käid?

Jah, kontserdil käisin eelmine aasta.

Mida sulle meeldib vaadata?

Näiteks "Minu veetlevat leedit". Aga mingit balletti ma küll vaadata ei viitsi.

Mis on su edasised plaanid?

Mu isa on silmaarst. Ma tahaks ka arstiks saada. Kui ei õnnestu, siis tahaks minna keemiat või bioloogiat õppima. Kui sinna ka ei saa, eks siis tuleb minna kraavi kaevama.

Mis sa arvad uuest purskkaevust?

Päris kena. Kahjuks ei saa seal enam istuda, tagumik saab märjaks.

Oskad sa määratleda, kes sa oled? Mis asja sa siin maailmas ajad?



Ma olen lihtsalt ilus, armas, väike poiss.

On sul mõni lemmikloom, kelle eest sa hoolt kannad?

Mul on koer, minu suur sõber. Ma käin temaga väljas. Sõber kinkis sünnipäevaks.

Kas see, et sa nüüd abiturient oled tähendab sulle midagi muud kui lihtsalt ülemaste?

Jah, ma olen hakanud natuke õppima. Mitte palju muidugi, aga normaalselt.

Missugune su õppeedukus üldse on?

Nüü hull ei ole, et välja peaks visatama.

Kui sul oleks võimalus, siis mida sa muudaksid praeguse koolikorra juures?

Üldiselt olen rahul. Söögivahetunni võiks tagasi tõsta neljandale vahetunnile.

Koolis tuleb paari nädala pärast narkonädal, mida sa sellest arvad? On see vajalik?

Kindlasti on. Ma tean, et paljud tarvitavad. Ise üritan vältida olukordi, kus nad esindatud on.

Missugused on su suhted alkoholiga?

Alkoholi pole ma kunagi eriti pruukinud.

Mida sa arvad sellest, et suitsetamine koolis on keelatud?

Kas sa ise suitsetad?

See on väga hea, et on keelatud. Alates 1. septembrist ei teinud ma nädal aega ühtki suitsu, seejärel tegin kodus päevas ühe, järgmisel kaks jne.

Kuidas sa meie kooli tulid?

Ma tulin siia kooli MHG-st, seal olin saanud päris head õpet inglise keeles. Ma käisin seal üheksa aastat, seejärel läksin kuuks ajaks Tamme Gümnaasiumisse ning sealt HTG-sse. Sellega oli nii, et me ei olnud Tamme Gümnaasiumis just kõige eeskujulikud õpilased, meid visati pidevalt tunnist välja jne. Siis kutsuski mu praegune pinginaaber Aristo koos Tõnniga mind HTG-sse. Klassist oil palju õpilasi puudu ja mind võetigi vastu.

Mis ained sulle meeldivad?

Keemia, bioloogia füüsika, inglise keel, aga viimast ei viitsi ma eriti vaadata.

Sinu suhted arvutiga?

Kooli arvutitunnis käisin hästi väheke. Mul on kodus hea arvuti ja ma suhtlen täitsa vabalt selle riistapuuga.

Kas sa suvel mingit tööd ka tegid?

Enesetunde tõstmiseks mõtlesime, et peaks midagi tegema. Läksime siis Ösel Foodsi.

Töötasime seal kuus päeva, siis aitas. See periood motiveeris mind rohkem õppima, sest füüsiline töö mulle ei sobi.

Magada sulle vist meeldib?

Jah, praegu üritan magada umbes 11-12 tundi päevas.

Millised on su suhted tüdrukutega?

Ma läksin just paari nädala eest viimasest lahku, kellega oli mul olnud suhe juba üle aasta. Hetkel kedagi kindlat pole.

Vihatuimad/armastatuimad õpetajad?

Igaks juhuks *no comments.*

Kadri Tonka & Lembit Valgma

Veidike õpetussõnu rebaste kohtlemiseks

Kui kõik ausalt ära rääkida, siis peame alustama sellest, et me oleme REBASED. Ärge naerge midagi, ilmselt olete Te ka ise selle saatuse läbi teinud – uus urg, vanemad metsaelanikud ja need paganama käpad kah värisevad!

Kui Te juba nii kaugele olete ära lugenud, siis näitab see tõenäoliselt, et Teis ei tekita jälestust sõna “rebane”. Kuid võib-olla saab Teid meie suhtes veelgi leebemaks muuta? Järgnevalt anname mõne näpunäite.

- Kui näete koridoris mõnda kümnendikku, siis palun ärge karjuge: “Näe, rebane, tapa ära!”
- Pidevalt võivad rebased kuulda, kuidas Te mitmete nende käitumistavade kallal vingute. Vaadake ikka ennast ka, pole Te paremad midagi!
- Isegi tagasihoidlikud rebased sooviks sööklas kordki närimata konti saada.
- Me tõesti paluksime, et Te ei kõnniks meist läbi ega tallaks jalge alla, mida Te püüate teha hoolimata sellest, et aeg-ajalt satuvad Teile ette kaunis suurt kasvu rebasekutsikad.

Ärge alavääristage meid, sest nooruspõlves läbielatud hingelised traumad võivad edaspidi vägagi kahjulikku mõju avaldada. Ja mitte ainult meile, vaid ka Teile, juhul kui mõni praegustest rebastest kord Teie ülemuseks saab.

Uskuge meid - mis sest, et oleme rebased, on mõnel meist päris vahva mõttelaad, mis võiks Teilegi huvipakkuv olla. Ärge häbenege meiega suhelda!

OK, eelnev tekst läks vist liiga karmiks, ega see asi nii hull polegi. Tegelikult me kõik armastame oma uut kooli ja loodame, et ka Teile olete meie suhtes positiivselt meelestatud. Oleme ju kõik kuulnud lauseid: “Ära löö last!” ja “Noorsugu on meie tulevik!”. Võtke endale teadmiseks, et rebased ei ole mingi segav element, vaid täieõiguslikud kooliühiskonna liikmed.

P.S.! Ärge iial sikutage rebast sabast, sest alaealised ei pea veel oma tegude eest vastutama. He-he-he-hee ja pirr-raki!

Karin Kiisk & Ave Jõgiaas



Milles
peitub
HUGO
vaim?



Mou:

Majas ja inimestes. Jah ausaltõeldes ei olegi ma sellest aru saanud. Hea kool on ja hea hariduse saab. Vaim on nagu Tartu vaim ja ei ole ka. Õpetajad räägivad midagi, et vaja olla tubli ja... ja lipulaev muidugi ka.



Margus:

Ei ole vaimu näinud, ei olegi mingit vaimu, kooli vanad seinad on.

Tutvumine Treffneri moodi

Meie koolimajas suures,
ei saa öelda, et just uues,
toimus extra pidu meile,
peatseile rebasteile...

Olgugi, et algul pingil,
tõmmati mind tantsuringi.
Peagi käed mul teise puusal,
astusime sammul tuusal.

Veidi õrnematest mõni
karjus: "Oi-oi, küll on kõdi!"

Siis ei saanud aru enam,
kuhu minna, mida teha.
"Astu rivvi!" öeldi mulle.

Asusime võistlustulle.
Proovin mina, kuidas proovin,
kasvõi särge seljast koorin,
kuid ei käisest tule läbi
nöörisaba. Oi kui häbi!
Kuid ei sellest olnud häda-
kohe saime nalja näha:

kolm end varsti ohvriks tõid,
viis banaani ära söid.

Kõhud ikka naerust krampis
Andsime siis õpsil tampi.
Mitu kilo meiki näkku.
Zobelist nad tegid täku.
Kuigi õpsid kõik on šefid,
mata õps neist kõige kihvtim.
Siis kui otsas töö ja vaev
alata võis piduaeg.

Lõõtsutades tõmban lahti veidi päevinäinud välimusega kooliukse ja olengi päral. Jah... Geograafia õpsi lahke naeratus ei jäta vähimatki kahtlust – olen tulnud kümnendike tutvumisõhtule.

Kibekiirel sammul rõivistu poole astudes märkan ka teist sõbralikku nägu. See on Treffneri kooli vaim – riidehoiutädi. Tema valvsa pilgu all loovutan oma kolm kompsu riidepuurile. Nüüd viimaks saaliuksel seistes löön hetkeks kõhklema: kes on see üksteist käperdav kari saali keskel? Hiljem ise seal olles tabasin situatsiooni tegelikku palet – vastsed treffneristid tutvuvad omavahel.

Mõnusa olengu lõpetas õhtujuhi käsk kõigil võistkondadesse koguneda, et alata võiks esimene jõuproov – toolijooks. Olgugi, et reaalklass ja numbrid kümneni ammu selged, tekkisid mõningail meist tõsised koordinatsioonihäired seoses kaheksate jooksmisega ümber toolide.

Tahes-tahmata käis peast läbi mõte: "Huvitav, kas meid treenitakse nende kitsaste pusade selgapanemise ja äravõtmise abil millekski muuks – näiteks hullumajast põgenemiseks?" Seda see igatahes meenutas.

Ent enne kui arugi sain, oli olukord vastupidine – järgmises võistluses oli probleeme riiete seljaspüsimisega. Pisike võti pika nööri otsas oli küll karme pugema kõigi riiete alt läbi, kuid ikkagi oli naljakas vaadata, kuidas mõni tähtsam väarikust minetades siples.

Arusaadavalt oli suure rabelemise peale paljudel meist kõhud tühjaks läinud ja, et tooli peal laiutas suur puuviljavaagen, mis andis märku peatsest söömisvõistlusest, olid kolm näljast humanitaarklassi noormeest kohe valmis. Õpilane Mikk küll alustas oma banaaniga väheke varem, mistõttu tekkis väike segadus, kuid see klaariti varsti ja suur õgimisvõistlus võis alata.

Banaanilõhnaline aula oli suurepäraseks kohaks moeshow korraldamiseks. Härjal sarvist haarates olid kõik noored hugokad valmis kõikvõimalike meigivahenditega oma õpetajaid määrima ja nii vähe stiilsemaks muutma – olid nad ju kõik rebimas kõige šefima õpetaja tiitli nimel. Viimase napsas ära küll 10a klassijuhataja Hannes Jukk, kuid kõik õpsid nägid nii šefid välja, et igaüks neist oleks võinud selle saada. Äkitselt tunnen, kuidas maa hakkab vappuma, kõik ümberringi muutub pimedaks ning kusagilt langevad mulle näkku silmipimestavad valguskiired. Enne kui jõuan karjuda: "UFOd – võtke mind kaasa!" taipan süiski, et olen endiselt Treffneri kooli aulas – minu ümber karglevad noored aktivistid ning ma saan aru, et käimas on pidu, mis lõpetab selle suurepärase ürituse, mida kutsutakse Treffneri rebaste tutvumisõhtuks.

Heli Ernits & Margus Vider



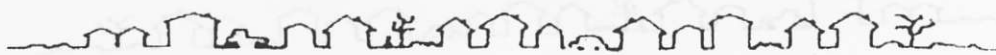
Mikk:

Hugol vaim puudub
ausaltöeldes. Tulin süa, sest
mind visati teisest koolist välja.
Siin ei ole siukest vaimu.
Näiteks, tulin Miina Härmast,
seal fuajee, kõik inimesed
kogunesid vahetunni ajal sinna.
Siin ainult
mingi kaks toolikest, inimesed
tulevad, istuvad sinna. Kaks-
kolm inimest.



Heli:

Eee... mmm... eee, aaa... milles
peitub kooli vaim, vä? Mmm...
eeee... ma pean mõtlema.
Tule järgmine vahetund.
Treffneri vaimuga mul seostub
millegipärast
Raekoja plats ja purskkaev ja,
ja... tahaks kergemini ülikooli
saada.



Ooperi ja balleti õnnestunud kompott

“Hispaania tund” ja “Bólero”

12. sept. esietendusid Vanemuises kaks Maurice Raveli teose lavastust. Esimene neist, koomiline ooper, kandis pealkirja “Hispaania tund”. See on lugu vanast kellassepast Torquemadast ja tema noorukesest abikaasast Conceptionist. Naise kaks armukest - poet ja pankur - tüütavad ta lõpuks nii ära, et ta oma valiku lihtsa muulaajaja kasuks langetab. Etendus on lõbus ja lühike ning nagu ütleb ooperisolist Rando Piho (muulaajaja) “Nü muusikalises kui füüsilises mõttes väga kontsentreeritud”. Tegevuse kiire areng sunnib ooperit pidevalt jälgima, sealjuures mitte ainult prožektorivalguses seisvat solisti. Vaatamata lühikesele kestvusele, jõuab selle tunni aja jooksul küllaltki palju juhtuda. Ning armetule olukorrale leidubki kiire ja valutu lõplahendus, mille sõnumiks on Boccaccio aforism: “Igal armunud on oma aeg ning lõppude lõpuks saabub hetk, kus järg jõuab ka muulaajaja kätte”. Sõnalisele osale annab poole juurde tegelaste müümika. “Bólero”, tantsuetenduse M.Raveli muusikale lavastas Vanemuise esitantsija Oleg Titov. Etenduse algus meenutab

oma karakterilt pisut “Exitust” (Vanemuise balletietendus). See on lugu kahest õest, kus lõpuks üks teise tapab. Paralleelselt näidatakse nende elu lapsepõlves ning siis aastaid hiljem, kus nad juba poksiringis on. “Bólero” läheb hinge ja toob sentimentaalsemal inimesel pisaradki silma. Kuigi lõplahenduse võib juba poole peal ära aimata, on etendus väga nauditav. Muusika aga pani loole rohkem kaasa elama. Eriti paistab kaksiklavastus silma etenduste kontrastsuse poolest. Esimene lõbus ja naermapanev, teine süng ja julm. “Bóleros” suudavad loo eriti huvitavaks esitantsijatega oskuslikult kooskõlastatud “Vanemuise” balletitrupp ja Ida Tantsukooli õpilased. “Hispaania tund” on aga tore just nende tuttavate seikade tõttu - kellakappi pugemine jms. Ma arvan, et asja muudab eriti täiuslikuks just kahe nii vastandliku teema järjest esitamine. Tõepoolest, soovitan kõigile!

Riin Rannu

“Mu jumal, saada mulle kasvõi üks kuritegu!”

“Rose Marie”

Kui hakata algusest peale, on Rose Marie muusika kirjutanud Rudolf Friml, Hubert Stothort.. Libreto Otto Harbachilt ja Oscar Hammersteinilt. Viimane on tuntud laulutekstide autor, produtsent ja kirjutaja. Lisaks Rose Marie’le on tema tekstid ka “Oklahomas” ja “Helisevas muusikas”.

Rose Marie on täiesti keskpärane operett keskpäraste lauljatega. Et mina olen seda muusikali mitu korda vaadanud, olen näinud erinevates osades erinevaid näitlejaid. Viimati mängis Rose Marie’d Margit Saulep, kuid tema esinemine jääb alla Eve Randkivile, kes sobib täiesti hästi sellesse ossa. Naisosatäitjatest on minu lemmik Merle Jalakas baariomanik Jane’i osas. Tal on väga ilus hää ja ta ise on selline väiksekene ja kergekene - kui laulja ta meeldib mulle. Meestest on minu vaieldamatuks lemmikuks Erkki Rebane oma Hard-Boiled Hermanniga. Hermann on suurustaja, rätsepa

poeg, saamatu kobakäpp- õrnalt võib paralleele tõmmata Kiirega “Kevadest”. Kõige naljakam osa on seersant Malone’il, keda mängib kas Peep Puis või Andres Dvinjaninov. Seersandi lööklauseks on: “Mu jumal, saada mulle kasvõi üksainus kuritegu!” nii väga soovis ta, et ta saavutaks enda ülevõimise Quibeci.

Kokkuvõtteks on Rose Marie täitsa nauditav etendus. Nalja seal saab. Orkester mängib võrratult. Kuid minu ainukeseks soovitusteks on istuda kuhugi tahapoole, sest kui mina istusin esimeses reas, olid dirigent Lauri Sirbi hingetõmbed algul naljakad, hiljem väga häirivad. Kuid see ei riku muusikali ära, nii et vaatama tasub alati minna.

Pille Raudla

Aasta kinoelamus

"Armageddon"

Avakosmos. Ümberringi on tähed. Kuskil seal nende paljude täpikeste seas asub ka meie maakera. Järsku aga kaob igasugune valgus ja meie vaatevälja täidab üks suur kivimürakas koos oma lugematute väiksemate õdedevendadega. Ja see kurjakuulutav pere liigub tohutu kiirusega edasi. Tema suunaks on Maa...

Esiialgu ei ole see õnneks veel karm tegelikkus, vaid selle aasta ühe Hollywoodi kassamagneti "Armageddon" ehk maakeeli "Viimnepäev" algus. Eelmise aasta ja eelkõige suve tulevärgifilmides valitsesid kaks teemat: näljased (loe: vaenulikud) tulnukad ja tuld sülgav vulkaan. Aastal 1998 toimub aga peamine *action* komeetide ja muude kosmoses lendlevate esemete ümber. Huvitav, kuna arvavad ameeriklased heaks panna vene kosmosejaama Mir oma ilmidest Maa peale kukkuma?

"Armageddon" on tegelikult oma ülesehituselt tavaline ameerika filmitööstuse massprodukt: kangelaslikud tegelased, *happy end*, tubli annus huumorit, kuulsad osatäitjad, inimsuhted ja neis esinevad probleemid ning muidugi kõvasti ilutulestikku ja eriefekte. Kuid selle halli ja üksluisest kesta all on veel midagi, mis teeb ta eriliseks. Antud juhul ei teki peale vaatamist tunnet, et sai need kaks ja pool tundi lihtsalt niusama kinos istunud. Vaataja saab filmist üpriski korraliku elamuse ja ilmselt ka natuke mõdemisainet selle kohta, et kui tühine on tegelikult meie planeet ning veel eriti inimene võrreldes Universumiga ja kõige seal sisalduvaga.

Igaüks näeb filmi vaadates erinevat asja, mis muudab selle konkreetse filmi talle unustamatuks mälestuseks. Minu jaoks oli "Armageddon" paljuski Bruce Willise sooloetendus, väga hästi tehtud sooloetendus. Willis on oma 80ndate labase nalja- ja löömamehe *image*'t muutnud viimase viie aasta jooksul tehtud filmidega kardinaalselt. "Pulp Fiction", "Four Rooms",

"Die Hard With a Vengeance", "The Jackal" ja nüüd siis "Armageddon" – kõikides nendes vahest tema selle perioodi loomingu tuntumates linatöstes on Bruce Willise poolt kehastatud karakteritel olnud üks ühine joon: nad on üdini *cool*. See ongi saanud Willise kaubamärgiks ja ainult selle omaduse pärast minnakse kinno tema filme vaatama üha rohkem ja rohkem. Pean tunnistama, et ka mina tegin nii, ajendatuna eespool loetletud filmides nähtust ja ma ei kahetse. Tundub, et üks mees suudab isegi halva filmi heaks teha. Samas tuleb aga tõdeda, et vanasti ta seda ei suutnud ja praegu ta lihtsalt kehva filmi ei lähe. Nii et mine tea...

Kiitma peab ka lavastaja Michael Bay'd, kellele see oli kolmandaks suurprojektiks. Ka eelmised kaks olid suurepärased filmid: need on "Bad Boys" Will Smithi ja Martin Lawrence'iga ning "The Rock" Nicolas Cage'i ja Sean Connery'iga. Bay käe all valminud teostes ei pakuta mürgli ja tulevärgiga kunagi üle, samas aga ei lase need ka vaatajal kinos uinuda ega isegi mitte muule mõelda, vallutades kõik meeled. Samuti ei paku ta üle inimsuhetega, neid kuigi käsitledes, saades väga hästi aru *actioni* žanrist ja selle eesmärkidest. Need omadused köitsid ilmselt ka Hollywoodi elava legendi, tippproduktent Jerry Bruckheimeri tähelepanu, kui "Armageddon" veel ainult tema mõtetes eksisteeris ning ma arvan, et Bruckheimeril ei ole tulnud oma valikut kahetseda. Mina loen "Armageddonit" oma seniseks aasta kinoelamuseks. Oma konkurentidest oli ta peajagu ja veel rohkemgi üle (ma pean silmas eelkõige "Deep Impact'i"), sest need jäid ikkagi Hollywoodi tavatoodangu tasemele. Jääb üle oodata Bruce Willise ja ka Michael Bay järgmist filmi.

Siiu Sikkut

Sport Sport Sport

- 17. septembril toimusid Tartu Ülikooli staadionil järjekordsed koolidevahelised teatejooksu võistlused, kus HTG võistkond saavutas kaks esimest ning ühe kolmanda koha. Erinevalt möödunud aastatest oli 20x100 m jooksu asemel kavas 40 m lühem distants. Kiireimad treffneristid osutusid ka seekord kiireimateks Tartu õpilasteks ja kordasid läinud aastast esikohta. Samuti võideti taas suure edumaaga poiste 4x800 m jooks. Tüdrukute 4x400 m langeti küll aastaga koha võrra madalamale, kuid kümnekonna kooli konkurentsis on ka koht esikolmikus saavutus. Järeldus: treffneristid on endiselt parimad.
- 24. ja 25. septembril leidis aset kolme Tartu gümnaasiumi (HTG; MHG; MRG) vaheline sõpruskohtumine

jalgpallis. Meie kooli võistkond saavutas kolmanda koha. Jääb üle loota, et võistlustest kujuneb traditsioon ning meie koolil on aasta aega, et trennida tugevaid jalgpallureid saamaks MHG-lt ja MRG-lt revansi.

Evelin Tiitsaar

Peatoimetaja: Kadri Tonka

Fotograaf: Käty Kask

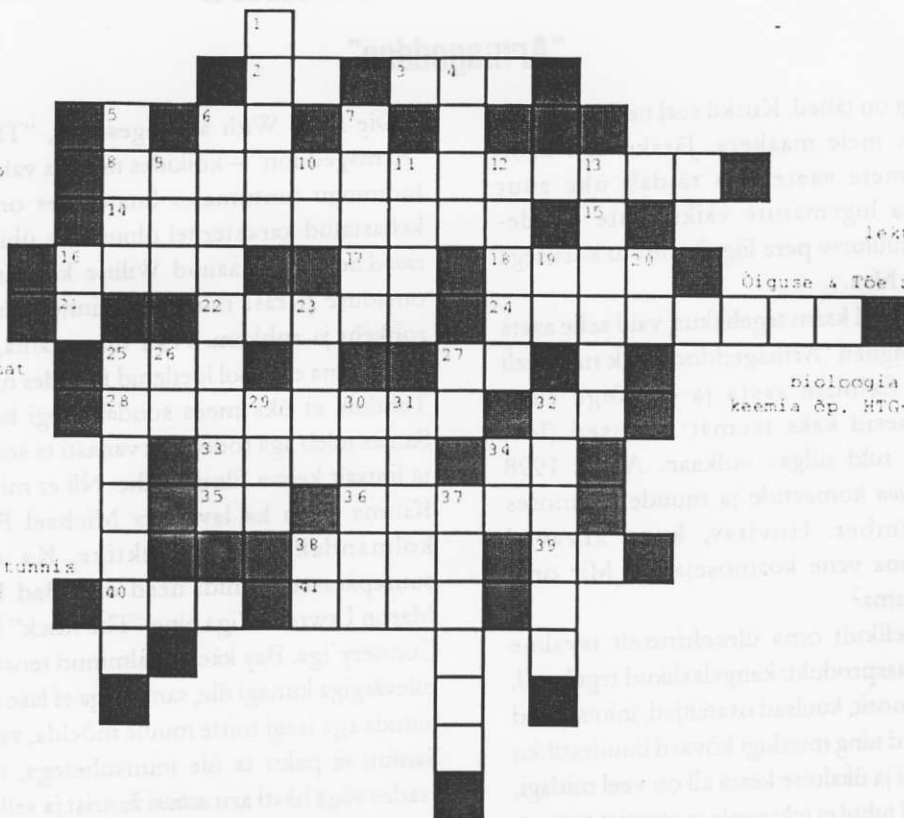
Küljendaja: Käty Kask

Toimetused: Siiu Sikkut, Riin Rannu, Margus Vider, Matti Laarmaa, Evelin Tiitsaar, Markus Untera, Elina Õunsaar, Liana Peegel, Monika Arst, Terje Raadik, Lembit Valgma, Ave Jõgiaas, Karin Kiisk, Heli Ernits

Juhendajad: Age Salo, Toomas Jürgenstein

ALIA:

1. soolopala
2. saam ingl. k.
3. metaan + see tähendab
4. veendumus (sks. k)
5. tihe
6. mehenimi
7. loomingu Raamatukogu
8. nobuste elumü
9. paradüis
10. Euroopa riik
11. õigekeeluse sõnaraamat
12. one
13. isamaapartei
14. õlu (sks k.)
15. Madis, õp.
16. argoon
17. nikkel
18. turbomüda
19. kirjutama kirjanduse tunnis
20. mittetahameediusuline
21. kasaakapealik
22. hõbe
23. I. õpik
24. televisioon



PÄREMAID:

- alumiinium 2.
- ese 3.
- lakustik 4.
- ühinenud rahvad 5.
- lektori õigust omama 6.
- CHD (CHD) 16 COOH 14.
- Õiguse & Tõe Sõnaline Rühmitus 16.
- klass 17.
- koeratõug 18.
- väavel 21.
- bioloogia õp. HTG-s (nimi) 22.
- keemia õp. HTG-s (eesnimetanimi) 24.
- ...koda 25.
- õk taht 27.
- harii 28.
- valus 32.
- murkmadu 33.
- astat 34.
- Tartu Ülikool 35.
- muistend 36.
- ase- ja sidesõna 38.
- asesõna 39.
- normisõna 40.
- läheb hästi 41.

7 16 40 20 36 10 13 17 37 36

ÕPETEJATE KILLUD

- “Liblikas lendab lille peale ja võtab oma suure londi välja”.
Rita Zobel
- “Ma arvasin, et kell heliseb 35 ja kiirustasin nagu vana loll.
Nagu spordireporter.”
Toomas Jürgenstein
- “Me sõidame asjale kuskilt otsast sisse.”
Age Salo

- “Ei, Secret ei ole hambapasta.”
Toomas Jürgenstein
- “Aed saab päris sirge, kui silm pole kõver.”
Helmer Jõgi
- “Kannan miniseelikut ja selja taga langeb mehi
nagu loogu.”
Tiina Annuk

Lahendus: 7 16 40 20 36 10 13 17 37 36

NIMI: _____

KLASS: _____

Lõika see talong välja ja pista MIILANGU postkasti.

Võid võita auhinna!

- “Ma olen juba vana mees, ega mul seda särtsu
enam pole.”
Madis Reemann
- “Lühikese kaelaga kaelkirjakud surid kurvalt
nurka kõhu korisedes.”
Rita Zobel
- “Koera aju on jumala sile.”
Helmer Jõgi
- “Pistrik on sisalikutaoline loom.”
Eva Kask